

РЕШЕНИЕ

№ 348

гр. София, 15.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-13, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Владимир Вълков

при участието на секретаря Весела Хр. Станчева
като разгледа докладваното от Владимир Вълков Търговско дело № 20211100901877 по описа за 2021 година

Предмет на разглеждане са субективно съединени иски по чл. 79 ал. 1 предл. първо вр. чл. 9 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), и чл. 92 ЗЗД.

Ищецът „М.-П.Л.“ ЕООД твърди на 31.08.2016 г. с ответника „К.Т.Е Ф.“ ЕООД да е сключен Договор за отдаване на автомобили при условия на финансовообвързан лизинг с опция за прехвърляне правото на собственост. Твърди и в изпълнение на задълженията си на 14.09.2016 г. да е предал на управителя на ответното дружество автомобил ФОРД РЕЙНДЖЪР рег. № *****. Ищецът твърди ответникът да не е изпълнил поетото с договора задължение да заплаща застрахователни премии по застраховка „Каско“ и данък за автомобила. Това наложило през 2018 г. ищецът да заплати премии в общ размер от 2283,11 лв., данък превозно средство с падеж на плащане 29.01.2018 г. в размер на 6,17 лв. глоби с фиш в общ размер от 469,72 лв. за нарушения в Италия от 07.09.2017 г. и 11.09.2017 г., за плащането на които ищецът заплатил такси от по 98,57 лв. общо в размер на **2956,21 лв.**, която сума се претендира.

При условия и срок не било поискано прехвърляне правото на собственост, а и от месец януари 2018 г. ответникът преустановил заплащането на договорените суми, поради което ищецът развалил договора като писменото му изявление било доставено на посочения в договора адрес 28.06.2018 г. Смята, че на 01.07.2018 г. договорът е развален по вина на лизингополучателя. Ответникът обаче не върнал автомобила, но възникнали разноски във връзка с ползването му – застраховки „Гражданска отговорност“ и данък превозно средство за 2019 г. и 2020 г. общо в размер на **1357,75 лв.**, която сума претендира.

Ищецът твърди също така да е договорено при забава на плащания на дължими по договора суми лизингодателят да дължи неустойка за времето на просрочие в размер на 0,5 % върху стойността на дължимата и неизплатена сума. Твърди да е допусната забава при

плащане на задължения за главница и лихва за шест месеца като падежът на първата вноска настъпил на 05.01.2018 г. На това основание се иска ответникът да бъде осъден да заплати сума в размер на **3352,64 лв.**, която сума се твърди да е формирана до 30.06.2018 г.

Ищецът твърди също така, че е договорена неустойка (чл. 68 от договора) при забава изпълнението на задължението за връщане на автомобила в срок от 3 дни след датата на прекратяване на договора в размер на 1/30 част от погасителната вноска, дължима за месеца, предхождащ месеца на прекратяване на договора, за всеки просрочен ден до датата на връщане на автомобила. Твърди и следващата се при тези условия неустойка за периода 04.07.2018 г. – 30.06.2021 г. да възлиза на **34931,17 лв.**, която сума претендира.

Ищецът твърди да е договорена неустойка и при прекратяване на договора по вина на лизингополучателя в размер на 5 лизингови вноски (чл. 66 от договора). Навежда довод, че определената при тези условия сума възлиза на **4798,24 лв.** и я претендира в процеса.

Претендират се законна лихва от върху всяка от претенциите, считано от подаване на исковата молба – 17.09.2021 г., до окончателното им изплащане.

Претендира и разноските в производството.

В съдебно заседание по съществото на спора процесуалният представител на ищеца – адв. Т. от САК, поддържа исквете.

Ответникът „К.Т.Е.Ф.“ ЕООД, призован при условията на чл. 50 ал. 4 ГПК, не изпраща представител и не изразява становище по спора.

Съдът като обсъди доводите на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, преценени при условията на чл. 235 ГПК, от фактическа страна намира следното:

С договор от 31.08.2016 г., писмено е изразено съгласие, че ищецът, наричан по договора лизингодател, отдава на ответника, наричан лизингополучател, при условията на финансовообвързан лизинг предварително избран и поръчан от ответника автомобил марка FORD модел Ranger модификация Double Cab 4x4 WildTrack за сумата 38857,98 евро с ДДС и срок на лизинга 60 месеца. Посочено е, че първата вноска в размер на 6476,33 евро без ДДС е платима в срок от 5 работни дни от сключване на договора, а разликата на 59 месечни вноски по 490,66 евро без ДДС, дължими на 5-то число на текущия месец и допълнително плащане в размер на 1819,08 евро при прехвърляне собствеността на автомобила. Договорено е плащането да се извършва в лева при фиксирания курс. Изразено е съгласие, че лизингодателят застрахова автомобила в своя полза и за сметка на лизингополучателя, който заплаща застрахователната премия на застрахователя до 5 дни преди изтичане на първата застраховка, съответно до датата на падежа на съответната дължима вноска при разсрочено плащане. Посочено е, че при неизпълнение на задължението за плащане лизингодателят може да плати застрахователната премия, а лизингополучателят дължи възстановяване на платените суми. Клаузата на чл. 40 от договора предвижда задължение за лизингополучателя да възстанови платените от ищеца суми, дължими за наложени глоби, за които съобщенията са изпратени до лизингодателя като собственик на автомобила, а до изтичане на лизинговия период да възстанови и всички данъци и допълнително възложени задължения на лизингодателя като собственик на МПС за времето, през което лизингополучателят ползва автомобила. Съгласно чл. 58 от договора при забава за плащане

на дължими суми (лизингови вноски, лихви по погасителния план, данъци, такси, глоби, застраховки и всички други, които по договора са за сметка на лизингополучателя) лизингополучателят дължи неустойка в размер на 0,5% на ден върху стойността на дължимата и неизплатена сума за времето на просрочието. С чл. 59 е указано, че при неплащане на 2 поредни лизингови вноски в уговорения срок лизингодателят има право да иска връщане на автомобила и да прекрати едностранно договора. Клаузата на чл. 66 от договора предвижда, че във всички случаи на предсрочно прекратяване на договора по вина на лизингополучателя лизингодателят има право на неустойка в размер на 5 лизингови вноски като за изчислението на неустойката се ползва стойността на първата лизингова вноска по погасителен план. Съгласно чл. 68 от договора лизингополучателят дължи да върне автомобила в срок от 3 дни от датата на прекратяване на договора или от получаване на уведомлението за връщане. Посочено е, че при неизпълнение на задължението за връщане в договорения срок лизингодателят има право да иска спиране на автомобила от движение и обявяването му за национално издирване като в този случай лизингополучателят дължи неустойка за забава в размер на 1/30 част от размера на лизинговата вноска, дължима по погасителния план за месеца, предхождащ месеца за прекратяване на договора за съответния автомобил за всеки просрочен ден до датата на връщане на автомобила. Изразено е съгласие съобщенията по договора да се смятат получени при изпращане по пощата с препоръчано писмо или директно на посочения за ответника адрес: гр. Шумен, ул. *****

На 10.09.2016 г. на името на ищеца е регистриран автомобил с указаната марка и модел с рег. № *****.

На 14.09.2016 г. е удостоверено, че представител на ответното дружество е приел автомобил с рег. № *****.

По делото е представено отправено до ответника на посочения в договора адрес уведомление изх. № 4200/28.05.18 г. с указание, че не са заплатени лизинговите вноски за периода януари-май 2018 г. в общ размер от 5543,21 лв., неустойка за просрочени лизингови вноски общо в размер на 2299,09 лева, данък ПС в размер на 6,17 лв. и премия по застраховка "Каско" в размер на 1522,10 лв. Отправена е покана в срок от 5 работни дни тези суми да бъдат заплатени и че при неспазване на срока договорът ще бъде прекратен едностранно, ще бъде поискано връщане на автомобила, заплащане на 5 лизингови вноски като неустойка за предсрочното прекратяване на договора и поради наличие на сключена в полза на ищеца "Застраховка финансов риск" ще даде съгласието си застрахователя да встъпи във всички права и задължения и да претендира възстановяване на платените от него суми. Пощенската пратка не е връчена с удостоверено отбелязване на 21.06.2018 г., че не е била потърсена.

С уведомление изх. № L00324/25.06.18 г. е посочено, че въпреки предходно изпратеното писмо задълженията към ищеца не са изпълнени като общо дължимата сума възлиза на 8849,77 лв. Указано е, че при неплащане на тази сума до последния календарен ден от месеца на получаване на писмото или лизингополучателят не е открит на адреса, считано от първо число на следващия месец лизингодателят прекратява договора, претендира неустойка в размер на 5 лизингови вноски и връщане на автомобила в тридневен срок, считано от датата на получаване на уведомлението. От приложената обратна разписка се налага извод, че на 28.06.2018 г. получателят не е открит на адреса, посочен и в договора за лизинг.

По договор за застраховка полица № 16-0300/302/0002395 от 08.09.2016 г. е определено заплащане на застрахователни премии за периода от 09.09.2016 г. до 09.09.2021 г. Представените платежни нареждания сочат на преведени суми по сметка на "ПФОЕ Агенция" ЕООД, посочен в застрахователния договор като посредник на ЗАД "Алианс България" общо в размер на 3130,21 лв. в това число по полица 16-0300/302/5004137 с падежи 09.12.2017 г., 10.03.2018 г. и 09.06.2018 г. общо в размер от 2283,11 лв.

Доказано е и платена от ищеца сума в размер на 6,17 лв. – данък за процесния автомобил за 2018 г.

Недоказано остана твърдяното плащане на наложени глоби на ответника и направени в тази връзка разходи от страна на ищеца. Представените писмени доказателства са първични счетоводни документи, чиято доказателствена сила по аргумент от чл. 180 ГПК не включва подлежащия на изследване факт. Нормата на чл. 182 ГПК придава доказателствена сила на редовно водените счетоводни книги, която характеристика предполага систематично и хронологично вписване. Признатата материална доказателствена сила на съставен частен документ за ползващи страната обстоятелства произтича от проследимата последователност на тези вписвания с оглед и утвърдените правила за периодично обобщаване на счетоводна информация. На тези критерии отговарят вторичните счетоводни книги, съответно счетоводните регистри. Аналогично е и правилото на чл. 55 ал. 1 ТЗ. Доказателствена сила е призната за търговски книги, а фактическия извод се опира на констатация за редовното им водене.

При възприетата фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

По иска с правно основание чл. 79 ал. 1 предл. първо вр. чл. 9 ЗЗД

По силата на сключения между страните договор ответникът е застраховал получения по договора за лизинг автомобил по риска „Пълно каско“ при задължение да заплаща разсрочено договорените застрахователни премии (л. 111 от делото). По делото не се установява да е изпълнил това свое задължение. Страните изрично са договорили, че ищецът може да изпълни задължението на ответника при задължение. Доказателствата по делото позволяват еднозначен извод за извършено плащане на суми, в погашение на поето от ответника задължение. Плащането е направено в полза на лице, изрично указано в застрахователния договор като посредник в отношенията между застрахован и застраховател. При тези обстоятелства съдът приема, че задълженията на ответника са надлежно погасени, от което произтича и задължението му да възстанови претендираната на това основание сума от 2283,11 лв. – заплатени застрахователни премии.

Доказателствата сочат на извършено плащане по сметка на районната администрация – ***** на сумата, включваща и претендираната в процеса от 6,17 лв. Посоченият кредитор е легитимиран да получи изпълнение на така описаното задължение, поради което съдът приема за погасено и така идентифицираното в исковата молба задължение за ответника. Оттук следва основателност на претенцията и по отношение на това перо.

Ищецът е документирал счетоводна операция, взета за заплащане на задължения на ответника за начислени му глоби, но представените документи не са годни нито да удостоверят възникването на така документираното задължение, нито факта на погасяването му в предходно указания смисъл.

По изложените съображения предявеният на това основание иск следва да бъде уважен до сумата от **2289,28 лв.**, а за разликата – да бъде отхвърлен.

По иска с правно основание чл. 236 ал. 2 ЗЗД вр. чл. 347, ал. 2 ТЗ.

Ищецът основава претенцията си за сумата от 1357,75 лв. на твърдение ответникът да е продължил да ползва процесния автомобил **след като договорът е прекратен**, от което са произтекли разходи. Изводът си за прекратена правна връзка ищецът извежда от едностранно упражнено потестативно право да развали договора поради неизпълнение. Доколкото вземането произтича от конкретно по съдържанието си правоотношение с оглед нормата на чл. 6 ал. 2 ГПК съдът е ограничен да изследва очертаното в исковата молба

правоотношение. В случая ищецът се позовава на възникнало задължение за ответника след прекратена договорна връзка. Това предполага да бъде установено в процеса, че твърдяната промяна е настъпила, калкулирани са разноските и те произтичат от ползването на вещта.

Нормата на чл. 87 ал. 1 ЗЗД овластява кредиторът в правоотношението да се освободи от правната връзка, но предписва като условие за това достигнало до насрещната страна писмено изявление. Изискването за осигурена възможност за изпълнение е израз на принципа за реално изпълнение, поради което и прекратяването на правната връзка е обусловено от бездействието на длъжника включително и предвид указаната му възможност за прекратяване на правната връзка. Именно нежеланието му да изпълни своето обещание, овластява и кредитора да се освободи от обвързаността си по договора. Доказателствата позволяват извод, че ищецът е поискал реално изпълнение, а ответникът е търсен на посочения в договора физически адрес в гр. Шумен, но не е открит.

В контекста на добросъвестността в договорното отношение длъжникът дължи съдействие, за ефективна комуникация с кредитора си. Възниква въпросът дали промяната на заявления в договора адрес сочи на неосказано съдействие, за да оправдае приложение на фикцията за получаване. От данните по партидата на ответника в търговския регистър се установява, че след сключване на договора, но преди отправяне на изявлението за разваляне на договора ответникът е оповестил промяна в адреса си на управление. Съгласно чл. 7 ал. 1 от Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел вписаното обстоятелство се смята известно на третите лица. Следователно ищецът е могъл, а изискването за добросъвестност и го задължава да зачете огласената промяна. При известност на друг физически адрес установената фикция с чл. 70 от договора е неприложима.

Дори да се приеме хипотетично, че договорът може да дерогира публичния характер на вписване в търговския регистър, в случая лизингополучателят е посочил и електронен адрес. В чл. 70 от договора изрично е указано, че всяко изявление ще се смята за направено включително и при изпращането му на указания електронен адрес. При срещнатото затруднение за комуникация чрез физическия адрес не се установява ответникът да е уведомен чрез електронния си адрес. Наличието му и отсъствието на данни да е използван за осъществяване на комуникация осуетява възможността за фингиран извод, че съобщението е получено. Електронният адрес лишава от значение установената в случая пречка за физическо предаване на писменото изявление като обезпечава възможност за адресата да получи отправеното до него изявление без оглед на обстоятелството къде фактически се намира. Предвид невъзможността за извод, че изявлението за разваляне на договора е достигнало до лизингополучателя няма основание да се приеме, че потестативното право е било надлежно упражнено, съответно е довело до прекратяване на договора, съответно това правопораждащо обстоятелство да е било налично за периода, за който ищецът претендира обезщетение.

*По иска с правно основание чл. 92 ЗЗД, за сумата **3352,64 лв.***

Законът признава свободата на страните по договор да определят отнапред обезщетение, освобождавайки кредитора от необходимостта да доказва конкретно претърпяна вреда и съответно нейния размер. Правилото на чл. 92 ЗЗД утвърждава изключение от принципа, че в основата на разместване на имуществени блага стои конкретна, възприета от правния ред причина – даденото без основание подлежи на връщане без оглед на обстоятелството, че е станало по волята на далия го съгласно чл. 55 ал. 1 предл. първо ЗЗД. Отклонението намира своето оправдание в стимула за точно изпълнение на поетото задължение, произтичащо от опасността за допълнително и безусловно ангажиране патримониума на длъжника. Доколкото източник на отговорността в случая се явява договор, то и приложението му предполага еднозначно възприето от страните длъжимо поведение, липсата на което да обуславя определено или определяемо обезщетение. Ето защо в тежест на ищеца е да докаже постигнато съгласие, че неизпълнението на конкретно задължение ще води до отговорност при определен отначало обем и възникнало задължение в тежест на ответника.

Договорът за лизинг определя срок и размер за погасяване на разсрочените във времето лизингови вноски. Ищецът оспорва ответникът да е заплатил приспадащите се части от лизинговата цена, включваща съответно дял от инвестираната сума и договорена лихва. Ответникът не установява това, поради което съдът приема да е налице неизпълнение. Страните са договорили механизъм за обезвреда при така допуснатото неизпълнение. При условията на чл. 162 ГПК съдът приема така предявения иск за основателен и доказан в пълен размер.

По иска с правно основание чл. 92 ЗЗД, за сумата 4798,24 лв.

Именно защото вземането за неустойка произтича пряко от договора, то възниква само при проявление на очертаните в клаузата правопораждащи обстоятелства. При достигнатия извод, че договорът не е развален отпада съществен според клаузата елемент, което препятства възникването и на така претендираното вземане за посочения в исковата молба период. Ето защо и така предявеният иск се явява неоснователен.

По иска с правно основание чл. 92 ЗЗД, за сумата 34931,17 лв.

При положение, че договорът за лизинг не е развален не е възникнало и задължението за ответника да върне автомобила. Следователно липсва предписаното в договора неизпълнение, за да породи и претендираното на това основание вземане за неустойка.

По претенцията за законна лихва, предявена при условията на чл. 214 ал. 2 ГПК

Процесуалният закон утвърждава изключение от правилото, че съдът дължи да определи признатото за изпълняемо вземане както по основание, така и по размер по отношение на акцесорното вземане за лихва. Заповедното производство не установява собствено основание за вземането за лихва след датата на депозиране на заявлението, а доколкото алтернативното производство е предвиден от закона облекчен ред за проверка съществуването на едностранно заявеното вземане, нормата на чл. 214 ал. 2 ГПК следва да намери съответно приложение. Тази нормата обаче не регламентира нито предпоставките, при които възниква то, нито механизма за формиране на размера му. Ето защо настоящият състав приема, че в тази насока приложим е материалният закон.

Нормата на чл. 79 ал. 1 предл. първо ЗЗД ангажира закъснелия при изпълнение на задължението да възмезди кредитора и за вредите от забавата. Законът установява необоримо предположение, че неизпълненото в срок парично задължение поражда вреда

като установява и механизъм за нейното остойностяване – чл. 86 ЗЗД. Възниква обаче въпросът дали всяко парично задължение е лихвоносно.

Законът регламентира средствата за реализация на зачетен от него интерес. От тази гледна точка и настоящият състав приема за определящо при установяване на правилото за поведение естеството на накърнения интерес. Нормата на чл. 20а ЗЗД придава на съгласуваната воля сила на закон за страните. Както неустойката, така и законната лихва почиват на необоримо предположение за претърпяна вреда и утвърждават механизъм за остойностяването ѝ без да държат сметка за реално претърпяната. Както нормата на чл. 86 ал. 1 изр. второ ЗЗД, така и чл. 92 ал. 1 изр. второ ЗЗД за вреди над остойностения при тези условия размер предписват като приложим принципа – размяната на блага, произтичаща от ангажираната отговорност на длъжника, предполага доказана конкретна вреда. Както бе посочено вече по силата на клаузата за неустойка за ищеца възниква вземане за обезвреда, призвано и от закона да компенсира вредите от закъснението. Следователно, произтичащият непосредствено от закона механизъм за обезвреда бива дерогиран от договорно установения и предпочетения в случая. Това изключва възможността за кумулиране на неустойка за забавено изпълнение и законна лихва. Ищецът обаче претендира законна лихва и върху неустойката за забавено плащане.

Нормата на чл. 86 ал. 1 ЗЗД изрично ограничава приложението си досежно несвоевременно **изпълнение**. Настоящият състав приема, че този термин следва да се разбира според очертаното в чл. 63 ЗЗД съдържание – реализация на пряко произтичащото от правоотношението задължение. Законът разграничава еднозначно престирането на дължимото (изпълнение) от възмездяване на вредите при неизпълнение (обезщетение). Ако страните са свободни при регламентиране на връзката им да определят съдържанието на своя интерес и средствата за постигането му, законът изрично очертава границата на отговорността за обезвреда – на възмездяване подлежат само тези вреди, които са пряка и непосредствена последица от укоримо поведение (чл. 51 ал. 1 ЗЗД и чл. 82 ЗЗД). В тази насока и нормата на чл. 79 ал. 1 предл. първо ЗЗД изрично предвижда кумулиране на пряко произтичащото от правоотношението (нормата не държи сметка за неговия източник) и вредата от закъснението. Алтернативното задължение, каквото съставлява обезщетението вместо изпълнение и единствено мислимата форма за удовлетворяване на кредиторския интерес при невъзможност за реално изпълнение, доколкото касае основната престация в правоотношението, също обуславя отговорност при забавено изпълнение. Не така обаче стои въпросът при неустоечното задължение за забава.

Вредите от неизпълнението са опосредена последица от първоначално дължимото. Те не са негов елемент, а се дължат едновременно с основното задължение. Затова и законът изрично утвърждава тяхното възмездяване при еднозначно наложена и граница – степен на обусловеност от конкретното неизпълнение. В контекста на парично задължение с факта на забавата възниква и очертаната с чл. 79 ал. 1 ЗЗД отговорност за посрещане и на вредите от забавата, които обаче биват компенсирани или от договорената неустойка, или от предвиденото обезщетение с чл. 86 ЗЗД. И двете алтернативни форми за посрещане на мораторните вреди, произтекли от несвоевременно изпълнение на главното парично задължение, изчерпват очертания от закона обем на отговорността.

Законът разграничава терминът изпълнение в очертания вече смисъл от погасителния способ плащане (чл. 75 ал. 3, чл. 111 б. „в“, чл. 118, чл. 137, чл. 143 ал. 1 и др.). С други думи, подлежащите на обезщетяване вреди възникват пряко и непосредствено от факта на липсващото изпълнение. Следователно непогасеното акцесорно вземане за неустойка сочи на липсващо плащане, а не обосновава неизпълнение по смисъла на чл. 86 ал. 1 ЗЗД. Предвид нормативно утвърдената фикция за причинена вреда, обуславяща и имуществено разместване настоящият състав счита за наложително нормата на чл. 86 ал. 1 ЗЗД да бъде тълкувана във връзка с чл. 79 ал. 1 предл. първо ЗЗД. Ако липсата на обещаното при

възникване на правната връзка плащане обуславя презумираната вреда предвид естеството на парите – универсален измерител на стойност и основно разменно средство, настоящият състав не намира причина върху изрично ограничения размер на тази вреда да бъде калкулирано предполагаемо вземане. Противното предпоставя разпростиране на фикция за вреда по отношение на фикция за вреда, което обаче противоречи на императивно утвърдената граница на отговорност. Ето защо съдът приема, че договорната неустойка не се явява лихвоносно вземане по смисъла на чл. 86 ал. 1 ЗЗД, а това е пречка да се приеме като обуславящо и вземане за законна лихва след предявяване на исковата молба.

По изложените съображения настоящият състав приема, че претенцията за законна лихва е основателна досежно признатото вземане за сумата **2289,28 лв.** и неоснователно досежно вземането от **3352,64 лв.**

Макар и вземането за лихва след датата на предявяване на иска да не съставлява самостоятелен иск доколкото е облекчена форма за защита на материално право, достигнатият извод за неоснователност на претенцията за законна лихва следва да бъде огласен с решението.

По разноските

Законът задължава този, който е предизвикал необосновано от правна гледна точка съдебен спор да възмезди насрещната страна в процеса за направените разноски, за защита. Ето защо при установеиния изход ответникът дължи да възстанови направените ищеца и доказани в процеса разноски съобразно уважената част от исковите – заплатена държавна такса.

Ищецът има право да изисква възстановяване на заплатено от него адвокатско възнаграждение. От доказателствата по делото се установява сключен между ищеца и Адвокатско дружество „С.,Т., Х. и С. рамков договор и преведена от ищеца по сметка на адвокатското дружество общо сума от 21 000 лв. От възлагателното писмо обаче се налага извод платената сума да касае множество възложени на дружеството дела. Договореният механизъм за определяне относителния дял от общо договорената сума по чл. 5.2. от договора позволява определянето на относимата част от заплатената сума и претендирана в настоящото производство от 600 лв., от която ответникът дължи да възстанови част, съразмерна на уважената част от исковите.

Мотивиран от изложеното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „К.Т.Е Ф.“ ЕООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. Шумен, бул. ***** да заплати на **„М.-П.Л.“ ЕООД, ЕИК ******* със седалище и адрес на управление: гр. София, район „*****“, бул. ***** както следва:

1. на основание чл. 79 ал. 1 предл. първо вр. чл. 9 ЗЗД сумата от **2289,28 лв.** - заплатени за сметка на лизингополучателя вноски по застраховка „Каско“ 16-0300/302/5004137 с падежи 09.12.2017 г., 10.03.2018 г. и 09.06.2018 г. ведно със законната лихва на основание чл. 86 ЗЗД, считано от 17.09.2021 г. до окончателно изплащане на сумата като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата 666,93 лв. – разлика до пълния предявен размер;
2. на основание чл. 92 ЗЗД сумата от **3352,64 лв.** – неустойка за периода 06.01.2018 г. - 30.06.2018 г. по чл. 58 от договор за отдаване на автомобили при условия на финансовообвързан лизинг с опция за прехвърляне правото на собственост от 31.08.2016 г. за непогасени в срок лизингови вноски;
3. на основание чл. 78 ал. 1 ГПК сумата от **297,10 лв.** – разноски в производството пред

Софийски градски съд.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „М.-П.Л.“ ЕООД, ЕИК ***** срещу „К.Т.Е Ф.“ ЕООД, ЕИК ***** искове както следва:

1. за сумата 1357,75 лв. – калкулирани разноси във връзка с ползване на ФОРД РЕЙНДЖЪР рег. № ***** след разваляне на договора;
2. за сумата 4798,24 лв. – неустойка по чл. 66 от договор за отдаване на автомобили при условия на финансовообвързан лизинг с опция за прехвърляне правото на собственост от 31.08,2016 г.
3. за сумата 34931,17 лв. - неустойка по чл. 68 от договор за отдаване на автомобили при условия на финансовообвързан лизинг с опция за прехвърляне правото на собственост от 31.08,2016 г.
4. предявената по реда на чл. 214 ГПК претенция за законна лихва върху мораторна неустойка от 3352,64 лв.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Апелативен съд - София в двуседмичен срок от връчване на препис от съобщението до всяка от страните, а в частта за разностите може да бъде поискано изменение по реда и при условията на чл. 248 ГПК пред настоящия състав.

Съдия при Софийски градски съд: _____